

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoPr/9/2023
Identifikačné číslo spisu:	5921200962
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5921200962.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. R. J., narodenej XX. Y. XXXX, M., A. XXXX/XX, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Henrich Dušek, s. r. o., Bratislava, Staré Grunty 162, IČO: 36 740 951, proti žalovanému Mesto Trstená, Trstená, Bernolákova 96/8, zastúpenému Advokátska kancelária Kováčik Legal, s. r. o., Dolný Kubín, Radlinského 1729, IČO: 47 238 429, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, vedenom na Okresnom súde Ružomberok, pod sp. zn. 10Cpr/6/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoPr/6/2022 z 30. marca 2023, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 23. júna 2022 č. k. 10Cpr/6/2021 - 318 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou žalovaného doručenou žalobkyni 9. decembra 2020 je neplatné a žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným 14. januára 1991 pracovnú zmluvu, v zmysle ktorej pracovala u žalovaného ako vedúci odborný referent na dobu neurčitú a až do skončenia pracovného pomeru pracovala u žalovaného vo funkcii „samostatný odborný referent - mzdy“ na finančnom oddelení. Žalobkyni bola zo strany žalovaného (zamestnávateľa) doručená 9. decembra 2020 výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu písomného rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene č. 4/2020 zo 4. decembra 2020, ktorou sa zrušili funkčné miesta a došlo k zníženiu počtu zamestnancov s cieľom zabezpečenia väčšej racionalizácie a efektívnosti práce a optimalizácie vynakladaných finančných prostriedkov s tým, že jej pracovná pozícia bude zrušená s účinnosťou od 1. apríla 2021. Ďalej zistil, že zamestnávateľ nemal pre ňu inú vhodnú prácu a to ani na kratší úväzok zodpovedajúcu jej kvalifikácii a vzdelaniu a nebol schopný jej ponúknuť vhodnú prácu podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce a ďalej ju zamestnávať. Výpovedná doba bola tri mesiace a pracovný pomer sa skončil 31. marca 2021. Ďalej zistil, že k výpovedi u žalobkyne zamestnávateľ pristúpil po vykonanom personálnom audite, ktorý vykonal prednosta Mestského úradu v

Trstenej K. F.. V období od 10. decembra 2020 do 31. decembra 2020 bola žalobkyňa dočasne práceneschopná a v čase jej práceneschopnosti vykonávala jej prácu spoločnosť SOFTIP, a. s. a tiež sa konalo verejné obstarávanie na výber externej spoločnosti, na spracovanie mzdovej agendy na meste Trstená a bola vybratá spoločnosť Cor Consult SK, s. r. o s ktorou bola 7. januára 2021 bola uzatvorená Rámcová zmluva o poskytovaní mzdových služieb medzi Mestom Trstená a spoločnosťou Cor Consult SK, s. r. o., na dobu určitú a to na 12 mesiacov na sumu 9 360 eur. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že žalobkyňa sa nestala nadbytočnou v súvislosti s organizačnou zmenou, keďže potreba jej práce nezanikla, ale v súvislosti s nahradením jej práce externou spoločnosťou teda neexistuje príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobkyne. Zároveň dospel k záveru, že žalovaný nespĺnil voči žalobkyni ponukovú povinnosť, keď z dokazovania vyplynulo, že žalobkyňu mohol zamestnávať na jej pracovnej pozícii na kratší - polovičný pracovný úväzok. Zdôraznil, že žalovaný nepreukázal, aj keď ho v tejto súvislosti ťažovalo dôkazné bremeno, že ponúkol žalobkyni prácu na kratší pracovný čas (čo by bezpochyby znamenalo aj úsporu finančných prostriedkov), resp. že jej ponúkol možnosť vykonávať aj inú pracovnú činnosť, za účelom naplnenia plného pracovného úväzku alebo, že jej ponúkol iné pracovné miesto a tiež to, že jeho ponuku žalobkyňa odmietla. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 30. marca 2023 sp. zn. 9CoPr/6/2022 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v celom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade organizácia vykonala organizačnú zmenu za účelom zníženia a optimalizácie vynakladaných finančných prostriedkov, pričom prácu žalobkyne vykonávanú na plný úväzok (v priemere 160 hodín mesačne) nahradila prácou externej organizácie (50 hodín mesačne). Priemerné ročné náklady na prácu žalobkyne predstavovali 21 800 eur, na prácu externej organizácie 9 360 eur. Z uvedeného mal za zrejmé, že na základe organizačnej zmeny došlo k úšetreniu finančných prostriedkov pri zefektívnení a racionalizácii práce. Odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ neexistuje už vytvorené pracovné miesto s kratším pracovným časom v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, nebolo povinnosťou žalovaného takéto miesto vytvoriť a ponúknuť žalobkyni. Pokiaľ teda tvrdila žalobkyňa, že žalovaný mal vytvoriť pracovné miesto na vykonávanie prác so zníženým pracovným časom, takéto tvrdenie nepovažoval za dôvodné. Odvolací súd uzavrel, že organizačnou zmenou došlo k zníženiu finančných prostriedkov na zabezpečenie výkonu činností, ktoré predtým vykonávala žalobkyňa a zrušením pracovného miesta žalobkyne tak došlo k úspore mzdových prostriedkov, keď práce, ktoré mesačne s pracovným časom 160 hodín vykonávala žalobkyňa, vykonáva po zmene externá organizácia v rozsahu 50 hodín mesačne a zároveň došlo k úspore finančných prostriedkov (nemusi sa vždy jednať len o úsporu mzdových nákladov, ale aj iné finančné prostriedky alebo benefity, ktoré sú zamestnancovi poskytované na základe ustanovení Zákonníka práce, resp. kolektívnej zmluvy). Odvolací súd tiež dospel k záveru, že organizačná zmena bola vykonaná nielen formálne, ale reálne došlo k zefektívneniu práce a úspore finančných prostriedkov organizácie a preto zrušenie pracovného miesta žalobkyne bolo v priamej súvislosti s prijatou organizačnou zmenou. Poukázal na skutočnosť, že práca, ktorú vykonávala žalobkyňa, je vykonávaná naďalej externou spoločnosťou, ale za kratší pracovný čas a nižšie finančné náklady, čím bol naplnený účel zrealizovanej organizačnej zmeny. Konštatoval, že zo strany zamestnávateľa boli splnené všetky zákonné predpoklady v zmysle jednotlivých ustanovení Zákonníka práce, najmä že došlo k zefektívneniu práce a úspore finančných prostriedkov a výpoveď po obsahovej stránke bola dostatočným spôsobom formulovaná, riadnym spôsobom doručená, prejednaná s príslušnou odborovou organizáciou a splnená bola aj podmienka, že žalovaný nemal v čase dania výpovede iné voľné pracovné miesto, ktoré by mohol ponúknuť žalobkyni. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Uviedla, že v konaní pred súdmi nižších inštancií poukazovala na skutočnosť, že žalovaný jej pred doručením

výpovede v rámci realizácie ponukovej povinnosti neponúkol jej vlastnú pracovnú pozíciu na kratší pracovný čas a nie to, že mal voľnú pracovnú pozíciu a túto jej neponúkol. Bola názoru, že pristúpiť ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je možné len v prípade, ak u zamestnávateľa existuje absolútna nemožnosť ďalšieho zamestnávania nadbytočného zamestnanca, pričom v danom prípade žalovaný mal možnosť žalobkyňu zamestnávať na kratší pracovný čas na tej istej pracovnej pozícii, akú zastávala pred prijatím organizačnej zmeny. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by jej ponúkol prácu na kratší pracovný úväzok. Uviedla, že žalovaný nemal povinnosť vytvárať žalobkyni pracovnú pozíciu na kratší pracovný čas, ale mal postupovať tak, že mal žalobkyňu ponechať na jej pôvodnej pracovnej pozícii a na tejto pozícii jej ponúknuť kratší pracovný úväzok. Výtkla odvolaciemu súdu, že nezobral na zreteľ povinnosť zamestnávateľa v rámci ponukovej povinnosti ponúknuť pri výpovedi zamestnancovi aj prácu na kratší pracovný čas, pričom táto povinnosť vyplýva priamo zo Zákonníka práce. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/261/2007, sp. zn. 4MCdo/5/2010, sp. zn. 4Cdo/79/1996 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4442/2013. Navrhla, aby najvyšší súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal jej náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaný v čase podania výpovede nemal pre žalobkyňu žiadne voľné pracovné miesto a teda ponukovú povinnosť voči nej nemal. Bol názoru, že neexistuje povinnosť zamestnávateľa pri ponukovej povinnosti pri podávaní výpovede vytvoriť nové pracovné miesto, hoci aj na kratší úväzok. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý prístup.

10. Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má

vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolateľka v dovolaní uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP a namietala odklon riešenia právnej otázky v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu od dovolateľkou označených rozhodnutí najvyššieho súdu z 20. apríla 2011 sp. zn. 4MCdo/5/2000 a z 27. novembra 2008 sp. zn. 3Cdo/261/2007 a teda prípustnosť svojho dovolania videla v naplnení predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K tomuto uplatnenému dovolaciemu dôvodu dovolací súd uvádza nasledovné:

13. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

14. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil dovolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, dovolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd konštantne vo svojich rozhodnutiach uvádza, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil dovolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

15. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sa dovolací súd zameriava

na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na prijatie záveru, či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

16. Dovolaťka, vychádzajúc z obsahu dovolania, namietala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu v prípade riešenia právnej otázky platnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou v nadväznosti na povinnosť zamestnávateľa v rámci ponukovej povinnosti ponúknuť pri výpovedi zamestnancovi aj prácu na kratší pracovný čas.

17. Dovolací súd v súvislosti s poukazom dovolateľky na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/261/2007 uvádza, že toto rozhodnutie síce rieši otázku hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede a podáva výklad § 63 ods.1 písm. b) a § 63 ods. 2 Zákonníka práce, avšak ku vzťahu ponukovej povinnosti zamestnávateľa pri prijatí organizačnej zmeny, nie však vo vzťahu zmeny pracovných podmienok a ponúknutia práce na kratší pracovný čas, ako v danom prípade. Nie je preto na mieste posudzovať závery v dovolateľkou uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu v kontexte rozdielneho právneho posúdenia.

18. Pokiaľ dovolateľka poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/5/2010 dovolací súd uvádza, že toto rozhodnutie riešilo otázku ponukovej povinnosti zamestnávateľa pri výpovedi podľa § 63 ods. 1 Zákonníka práce, keď v danom prípade išlo o výpovedný dôvod - zrušenie zamestnávateľa. Je teda nepochybné, že v tomto prípade vychádzal najvyšší súd z odlišného skutkového stavu a ani v tomto rozhodnutí najvyšší súd neriešil otázku ponúknutia práce na kratší pracovný čas.

19. Napokon pokiaľ dovolateľka poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/79/1996, dovolací súd uvádza, že i toto rozhodnutie riešilo otázku ponukovej povinnosti zamestnávateľa pri prijatí organizačnej zmeny a otázku predchádzajúcej prípravy zamestnanca k výkonu práce podľa § 46 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce.

20. Dovolací súd vzhľadom na body uznesenia č. 17 až 19 uzatvára, že ani jedno z dovolateľkou označených rozhodnutí nerieši otázku ponukovej povinnosti zamestnávateľa vo vzťahu k zmene pracovných podmienok a ponúknutia práce na kratší pracovný čas.

21. Dovolací súd konštantne judikuje, že len samotné spochybňovanie právneho posúdenia veci odvolacím súdom, v danom prípade síce podporené poukazom na rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré však riešili diametrálne inú situáciu, ktorú Zákonník práce konkrétne rieši a nie je možné sa od nej odchýliť, nespĺňa podmienky vyžadujúce uvedenie dôvodov prípustnosti v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

22. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľky, vo všeobecnosti ňou uvedená ako dôvody prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobkyne nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

23. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

24. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.

zn. 21Cdo/4442/2013 dovolací súd uvádza, že vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP sa pod pojmom dovolací súd rozumie len Najvyšší súd Slovenskej republiky a nie aj Najvyšší súd Českej republiky. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda aj Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky nespádajú pod pojem rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky rešpektuje názor najvyššieho súdu, že tieto rozhodnutia nepatria do ustálenej praxe dovolacieho súdu a z pohľadu posudzovania ustálenej praxe ich nebude zohľadňovať (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. októbra 2020 sp. zn. I. ÚS 115/2020).

25. Ak teda dovolateľka v dovolaní poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky ako na rozhodnutia spadajúce pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil, takýto postup nemožno považovať za súladný s požiadavkami na formuláciu právnej otázky v dovolaní, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

26. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

27. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.